

A decorative border on the left and top of the page, featuring a black background with white constellation lines and star patterns. The border has a scalloped, organic shape.

STRĂJERII COPILĂRIEI
IEPURELIUS D.
PASCAL
ȘI OUĂLE RĂZBOINICE
ÎN CENTRUL PĂMÂNTULUI

Lepurelius D. Pascal, ultimul Pooka din lume

WILLIAM JOYCE

STRĂJERII COPILĂRIEI

I EPURELIUS D.

PASCAL

ȘI OUĂLE RĂZBOINICE
ÎN CENTRUL PĂMÂNTULUI

— —

Cu ilustrațiile autorului

+

Traducere din engleză
de IULIA ARSINTESCU

arthur

ÎNAINTE DE CAPITOLUL UNU

🌀 recapitulare, un preludiu și o prevestire a spaimei

DE CÂND FUSESE câștigată bătălia cu Regele Coșmar, planeta părea relativ liniștită.

Katherine, Miazănoapte și Ombric rămăseseră în Himalaya împreună cu călugării Lama Lunari. Catran și armata lui de Coșmaruri urmau să atace din nou, știau prea bine. Catran fugise adăpostit în armura djinnului și jurase să se răzbune pe toți.

Dar Omul din Lună îi dăduse lui Miazănoapte sabia tatălui său. Și le spusese eroilor noștri că mai existau patru vestigii din Epoca de Aur care i-ar fi putut ajuta, poate în mod decisiv, să-l învingă

definitiv pe Regele Coșmar. Dar ei habar n-aveau unde se ascundea Catran sau ce urmau să facă.

Acelorași întrebări li se căutau răspunsuri pe o insulă îndepărtată din Oceanul Pacific. Pe insula aceea trăia cel mai vechi, mai misterios și mai neobișnuit animal cunoscut vreodată pe lume. Necunoscut, de fapt. Cu toate că deținea o înțelepciune ieșită din comun și puteri extraordinare, renunțase să mai participe la întorsăturile istoriei și la activitățile oamenilor. Nu îngăduise să mai fie văzut vreodată. Și totuși, animalul acela știa că plutea ceva în aer. Știa despre bătălia cu Regele Coșmar, îi cunoștea pe Ombric și pe Catran. Avusese de-a face cu ei în trecutul îndepărtat. Vedeă și simțea lucruri foarte rău prevestitoare. Auzea zgomote amenințătoare adânc sub Pământ (acolo era tărâmul lui). Prefera să nu spună nimănui, dar instinctul de animal îl avertiza că,

*IEPURELIUS D. PASCAL ȘI OUĂLE RĂZBOINICE
ÎN CENTRUL PĂMÂNTULUI*

vrând-nevrând, urma să i se ceară din nou să salveze lumea de care se despărțise cu atâta grijă.

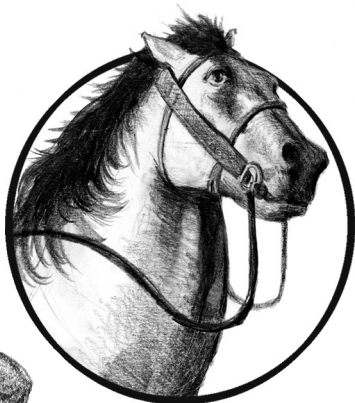
Animalului cu pricina i-a tremurat nasul. A ciulit urechile enorme.

S-a întrebat ce bătălii cumplite se apropiau și căreia dintre părți i se va alătura, dacă se hotăra s-o facă.

eroii noștri

Miazănoapte

Petrov

lumina Zoptii

Ombric

Ursul

Katherine

CAPITOLUL UNU

Începem povestea cu o poveste

ÎN MIJLOCUL SIBERIEI Orientale se afla satul pe care Katherine, Miazănoapte și Ombric îl considerau căminul lor. Satul Santoff Claussen părea oarecum părăsit fără ei, dar vreo zece copii aventuroși se jucau în pădurea care le apăra casele de lumea exterioară. Stejarii din jurul satului erau printre cei mai mari din lume. Trunchiurile lor enorme și crengile lor ofereau un adevărat paradis pentru cățarat.

Petter, un băiat voinic de doisprezece ani, care se considera erou neînfricat, s-a catapultat pe veranda căsuței sale preferate din copac. A aterizat

acolo exact înaintea surioarei lui, Sașa. Fata tocmai își încerca ultima invenție: mănuși și pantofi care îi permiteau să urce copacii în fugă, ca o veriță. Dar catapulta lui Petter a fost mai rapidă.

— Data viitoare te întrec, a zis Sașa, sperând că va rezolva problema punând câte un motorăș pe tocurile pantofilor.

Fata s-a uitat la poiana aflată la sute de metri sub ei. Ursul satului, un animal enorm, dădese ture în jurul poienii împreună cu Petrov, calul lui Nicolaus Miazănoapte. Sașa s-a întrebat dacă o să i se dea voie vreodată să-l călărească pe Petrov, dar chiar atunci l-a observat pe Lungilă William, cel mai mare dintre băieții lui Moș William, stând pe vine și vorbind cu un grup de miriapode. Copiii din Santoff Claussen abia începuseră să învețe unele dintre limbile mai ușoare ale insectelor (limba furnicilor, a viermilor, a melcilor), însă Lungilă William era primul care stăpânea graiul

mai dificil al miriapodelor. Sașa și-a lipit de ureche un cornet acustic, ca să amplifice sunetul.

Lungilă William i-a spus ce aflate de la miriapode, și anume că totul era bine: Catran, Regele Coșmar, nu fusese văzut nicăieri. Era o zi caldă de vară, dar amintirea aceluia moment îngrozitor când apăruse Catran în Santoff Claussen a făcut-o pe Sașa să dârdâie ca în cea mai întunecoasă noapte din miezul iernii.

Cândva, în Epoca de Aur, un timp de demult când Constelațiile conduceau universul, Catran fusese un adevărat erou. Pe-atunci îl chema generalul Kozmotis Catranier și condusesese armatele Epocii de Aur în luptele de capturare a Neliniștilor și a Piraților Viselor care bântuiau în vremea aceea. Neliniștile și Pirații Viselor erau creaturi malefice ale întunericului. Când au evadat, au devorat și sufletul generalului, iar din acel moment a început să tânjească și el după visele

copiilor nevinovați și i s-a spus doar Catran. Era hotărât să înlăture orice urmă de bine din vise, astfel încât să devină coșmaruri – toate până la unul –, iar copiii de pe Pământ și pe urmă din alte lumi să trăiască în cea mai mare spaimă. Visele copiilor din Santoff Claussen – copii care înainte nu cunoscuseră frica sau răutatea – erau trofee la care Catran râvnea cel mai mult.

Sașa, la fel ca restul copiilor din Santoff Claussen, supraviețuise acelei nopți înfricoșătoare când Neliniștile lui Catran aproape că îi capturaseră în pădurea fermecată, mulțumită unui băiat care împrăștia lumină și avea un toiag cu o rază de lună înăuntru – el îi alungase pe tâlharii cei smoliți.

Acum, Sașa se atârname cu genunchii de o creangă și stătea cu capul în jos, ținând în continuare la ureche cornetul acustic. „Lumea arată altfel cu fundul în sus, dar sunetele sunt la fel“, s-a gândit ea.

A mai ascultat o dată atent, apoi a lăsat jos cornetul. Insectele spusese că totul era bine. „Chiar și așa, cum ar fi să vină din nou Catran și Neli-niștile lui?” Fetița s-a încruntat, dar gândul acela n-a apucat să-i strice buna dispoziție, căci Petter a provocat-o la o nouă întrecere.

— Cine ajunge primul în poiană! a strigat el și a sărit spre creanga următoare.

Sașa a gonit în jos pe trunchiul copacului, pantofii și mănușile îi ofereau un avantaj de data asta. A aterizat mândră în fața lui Lungilă William și a fratelui său, Aproape Mezinul William. Petter încă mai avea de coborât jumătate de copac.

Tocmai se pregătea să se laude cu victoria, când a observat piticii de piatră ghemuiți printre cârceii de viță și copaci. Erau cel puțin zece astfel de statui și arătau straniu și neliniștitor: unii cu brațele ridicate și săbiile pregătite, alții împietriți în timp ce urlau.

Erau nelegiuții din banda lui Nicolaus Miazănoapte, transformați în stane de piatră de Știma Pădurii. Știma îl crușase pe Miazănoapte pentru că era singurul sincer și loial. El îi refuzase bogățiile ispititoare și sărise în ajutorul satului când Catran atacase din nou. Pe urmă se hotărâse să rămână în Santoff Claussen și devenise ucenicul lui Ombric Shalazar, vrăjitorul lor.

Știma Pădurii era doar unul dintre obstacolele magice pe care le inventase vrăjitorul ca să apere satul, atunci când îl întemeiase. Tot el făcuse să mai apară un gard viu înalt de treizeci de metri, un urs negru mare cât o casă și niște stejari maiestuoși care blocau înaintarea oricui încerca să intre cu gânduri rele în Santoff Claussen. Dar niciunul dintre aceste obstacole nu reușise să-i apere pe copii de umbrele și Neliniștile aflate în slujba lui Catran.

Petter și Abur, prietenul lui, se luptau cu săbii din bețe, imitând bătălia care avusese loc atunci când Nicolaus Miazănoapte se înfruntase față în față cu Catran.

Tot ce cunoșteau și iubeau păruse pierdut până când le sărise în ajutor Miazănoapte călare pe Petrov. Deși rănit grav, Miazănoapte reușise să-l alunge pe Catran, dar copiii se temeau cu toții că Regele Coșmar se va întoarce. Iar în acest moment, Ombric, Miazănoapte și prietena lor Katherine se aflau departe de Santoff Clausen, plecați în căutarea armei – un fel de vestigiu antic! – în stare să-l învingă definitiv pe Catran.

Cel mai mic dintre frații William era gata să izbucnească în lacrimi.

— Mi-e frică. Așa ne-a spus Catran, că se va întoarce.

— Miazănoapte, Ombric și Katherine vor găsi o modalitate să-l oprească, i-a liniștit Petter.

Mezinul William n-a părut întru totul convins.

— Catran are puteri magice extraordinare.

Dacă e mai puternic decât Ombric?

— Ce ne spune mereu Ombric? a întrebat Petter.

Mezinul William s-a gândit o clipă, apoi i s-au luminat ochii.

— Adevărata putere magică este să crezi, a declarat el sus și tare, cât se poate de încântat că își amintea prima lecție a lui Ombric.

Pe urmă a început să scandeze:

— Eu cred! Eu cred! Eu cred!

Sașa i s-a alăturat și ea:

— Eu cred! Eu cred! Eu cred că Miazănoapte, Katherine și Ombric se vor întoarce acasă!